

Німецька пропаганда в роки ВІЙНИ

Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України
Головне управління освіти і науки Київської облдержадміністрації
Київське обласне територіальне відділення МАН України

Відділення історії

Секція: історичне краєзнавство

Засоби впливу німецької пропаганди на місцеве населення

роботу виконала:

Бідненко Софія Андріївна

учениця 11 класу

Ревнівської ЗОШ I – III ступенів

Бориспільської районної

ради Київської області

Науковий керівник:

Зиль Андрій Степанович,

член національної спілки

краєзнавців України

рецензент:

Білощицька Валентина Іванівна

Вчитель історії та правознавства,

Вчитель - методист

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1	
ЗІ СХОВУ ПАМ'ЯТІ.....	5
РОЗДІЛ 2	
ПЕРШІ ДНІ ОКУПАЦІЇ (ЗА СПОГАДАМИ ЖИТЕЛІВ БОРИСПІЛЬЩИНИ)	7
РОЗДІЛ 3	
ФУНКЦІОНУВАННЯ МІСЦЕВИХ ВИДАВНИЦТВ.....	13
РОЗДІЛ 4	
ТЕМАТИКА ПУБЛІКАЦІЙ ОКУПАЦІЙНОЇ ПРЕСИ.....	15
ВИСНОВКИ.....	28
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	29
ДОДАТКИ.....	31

ВСТУП

«Першою жертвою війни стає правда»

Есхїл

Ці слова, сказані давньогрецьким поетом і мислителем ще до нашої ери, не втратили свого значення і сьогодні, особливо, коли мова йде про Другу світову війну та її складову – Велику Вітчизняну війну. Правдиві події тих літ неможливо вічно ховати в архівах, коли є ще живі свідки, коли заборонена інформація «виштовхується» на поверхню з різних публікацій газет і журналів, з новітніх наукових досліджень, з передач радіомовлення і телебачення. Мова йде про засоби й методи пропаганди окупаційної німецької влади та її вплив на цивільне населення України в цілому і Бориспільщини зокрема.

Тема проведення німецьким окупаційним режимом агітаційно-пропагандистської роботи серед населення на окупованій території у роки війни в українській історіографії належала до ряду непопулярних. Широке висвітлення знаходив партизанський рух, діяльність підпільників, малих і великих груп диверсантів, розвідників, зв'язкових і т.п. Все це виглядало під кутом радянського патріотизму, пролетарського інтернаціоналізму, дружби й згуртованості народів. Як вело себе населення на окупованій території, які засоби впливу діяли на нього, яку пропагандистську діяльність проводили окупанти на зайнятій території, - все це активно замовчувалося.

Актуальність теми дослідження зумовлена необхідністю переосмислення подій Другої світової війни з урахуванням нової джерельної бази та методологічних підходів.

Мета роботи: дослідити вплив німецької пропаганди через публікації газет на місцеве населення Бориспільщини.

Саме публікації газет «Українське життя» та «Бориспільські вісті» протягом 1941-1943 рр. стали **об'єктом** дослідження як засобу пропаганди й

агітації серед мирного населення. В газетному фонді Національної бібліотеки України ім. Вернадського збереглося 9 номерів за 1941 рік, 31 – за 1942 рік, а за 1943 — тільки один.

Предметом наукового дослідження є агітаційно-пропагандистська діяльність органів німецької окупаційної влади серед населення Бориспільщини засобами друкованих видань.

Хронологічні рамки досліджуваного періоду обумовлені періодом існування німецького окупаційного режиму на території Бориспільського району в 1941–1943 рр.

В ході написання роботи були вирішені наступні **завдання**:

1. Проаналізовані публікації газети «Українське життя» та «Бориспільські вісті», які видавалися в період 1941-1943 років.
2. Висвітлені події, які відбувалися на Бориспільщині в період окупації.
3. Досліджені наявні архівні матеріали Бориспільського державного історичного музею та Іванківського краєзнавчого музею.
4. Зібрані спогади очевидців про період окупації.

В роботі використанні такі методи дослідження як аналіз, порівняння, синтез.

Наукова новизна роботи полягає в тому, що зроблена спроба цілісного викладу подій вказаного періоду через призму сприйняття окупаційної влади місцевим населенням.

Результатом наукової роботи стало те, що вперше зібрано та узагальнено накази, відозви, розпорядження, оголошення та постанови, які видавала окупаційна влада на території Бориспільського району.

Практичне значення.

Робота може бути використана, вчителями на укорах історії, у виховній роботі школи. Також наукова робота може стати основою для подальшого дослідження.

РОЗДІЛ 1

ЗІ СХОВУ ПАМ'ЯТІ

У радянській історичній науці настрої населення в роки війни розглядалися крізь призму ідеологічних постулатів, з одностайним і незаперечним твердженням про «морально-політичну єдність радянського суспільства», про високий рівень патріотизму і героїзму «усіх радянських людей» та їх готовність до самопожертви в ім'я комуністичних ідеалів. Масовий героїзм і готовність до самопожертви підтверджувалася численними прикладами героїзму радянських людей, які представляли різні національності Радянського Союзу. Катастрофічні події на фронті пояснювалися «віроломним німецьким нападом» та «чисельною перевагою ворога», а все це разом називалося «періодом тимчасових невдач» [1, с.10-11].

Тим часом замовчувалася непідробна правда війни. Хто мав іншу думку, хто був незадоволений радянською владою і виступав проти неї, тих називали «зрадниками», «відщепенцями», «бандитами», «німецькими прихвоснями», «колаборантами», «купкою запроданців», «недобитими класовими ворогами», «буржуазними націоналістами». Для характеристики таких людей в наукових працях використовувався дуже великий лексичний арсенал з метою осуду і виховання ненависті до тих, хто заслуговував такої характеристики, а хто ні, всіх стригли під одну гребінку, причому ніхто не пояснював, чому люди стали такими, чому вони мають іншу думку, не сумісну з офіційною ідеологією.

Уперше питання впливу на населення окупованих територій України порушено в монографії М. Ющенка. Дослідник серед усіх засобів нацистської агітації й пропаганди виділяє окупаційну пресу [14, с. 56].

В. Дашичев, аналізуючи німецькі архівні джерела й публікації зарубіжних дослідників, висунув тезу щодо продуманості й масштабності

нацистської пропаганди, звернув увагу на її ідеологічні складові: антикомунізм, расизм і антисемітизм [2].

Помітний внесок в розвиток української історіографії зробив М.Коваль. Учений звертає увагу на здійснення окупаційною пресою антисемітської пропаганди з метою виправдати нацистський геноцид євреїв України [3, с.18]. Діяльність української інтелігенції періоду окупації досліджують Ю. Шаповал, Р. Радчик, І. Верба та інші історики.

В. Ревегук вважає, що мета нацистської пропаганди полягала в здобутті прихильності місцевого населення до нової влади й переконанні в тому, що німецька армія несе поневоленням народам Росії визволення від „жидо-більшовицького ярма” [13, с.112].

Більшість дослідників вивчає окупаційну періодику на регіональному рівні. У публікаціях Ю. Смілянської, М. Тягло, Н. Сугацької, Ф. Винокурової, О. Гончаренка й М. Гона акцентується увага саме на антисемітській спрямованості пропаганди в окупаційній пресі. Окупаційна преса досліджується як ключовий елемент німецької пропаганди в рейскомісаріаті «Україна».

РОЗДІЛ 2

ПЕРШІ ДНІ ОКУПАЦІЇ (ЗА СПОГАДАМИ ЖИТЕЛІВ БОРИСПІЛЬЩИНИ)

Залишене відступаючими радянськими військами населення не мало жодної інструкції, жодної вказівки щодо того, як діяти в умовах окупації.

В перші дні окупації жителі перебували в стані певного психологічного шоку: вони стали свідками руйнації міфу про міць і могутність Червоної армії, її непереможність. Газети не виходили, радіо замовкло. Всі радіоприймачі потрібно було здати. Цього вимагала окупаційна влада. Не виконання наказу загрожувало фізичним знищенням. Червона армія і цивільне населення на окупованій території опинилося в катастрофічній ситуації. Радянські органи вимагали проводити тактику «спаленої землі», яка, за словами Сталіна, мала зробити нестерпним життя в тилу ворога.

Бої точилися на підступах до Києва, а на колгоспних полях Бориспільщини кипіла робота, колгоспники збирали урожай гречки, проса, на зернотоках молотили жито та пшеницю. Станом на 10 вересня 1941 року колгоспи Бориспільського району разом із своїми сусідами баришівцями, березанцями, броварчанами, переяславцями виконали річний план, відправивши у державні засіки сотні тонн пшениці, жита, вівса, ячменю.

На полях лівобережних районів Київщини повним ходом йшла сівба озимини. Найкраще організували посівну кампанію колгоспи Бориспільського і Переяславського районів. Переяславці посіяли близько 4 тисяч гектарів пшениці і жита, а колгоспи Бориспільщини – понад 2 тисячі гектарів. Тоді ніхто не сподівався, що через тиждень - два тут господарюватимуть німці, які 21 вересня вступили у Бориспіль. Це була перша Пречиста. У деяких селах традиційно святкували як храмовий день. Та святкового настрою не відчувалося. Населення залишалося беззахисним перед жорстокими законами окупаційної влади.

У Борисполі прихід гітлерівців зустріли хлібом - сіллю. Правда, не всі згуртовано, а лише «два товариші». Згадуючи прихід німців до Борисполя, Ніна Степанівна Костроміна, сказала, що їй було всього 7 років. Разом з матір'ю вона жила на вулиці Гришинській (нині Воровського). Одного дня вона побачила таку картину: «Значить, два «товариші» з нашої вулиці вирішили зустріти німців із хлібом-сіллю. Винесли великий коровай, подали на вишиваному чорно-білому рушнику. Офіцер узяв коровай, але не поцілував, як у нас роблять, а передав далі. Я, може, й не усвідомлювала, що відбувається, а мати дуже плакала.. З цієї секунди цей «товариш» став у нас старостою. Тоді почалася справжня каторга для людей. Серед поліцаїв були люди путьові та не путьові. Я знаю, що один пішов служити, щоб урятувати дівчину. Пробувши три місяці в поліції, отримав покарання на 10 років. Один із тих хто зустрічав хлібом-сіллю і був старостою, також відсидів 10 років. А коли прийшов, за півроку побудував такий будинок, що в Борисполі такого ні в кого не було. Кажуть, у партизанів, яких ловив, знімав золоті коронки, тобто було за що будувати. А як Україна стала незалежною, його першого реабілітували» [7].

Треба сказати, що в перші місяці німці вели себе по-різному. Не всі хотіли воювати. Згадуючи про ті роки, жителька Анастасія Автономівна Бедій із с. Глибокого, розповідала: «Їх, молодих дівчат часто гонили на роботу рівняти дороги. Роботу виконували обов'язково під наглядом німця або поліцая. Найчастіше за наглядача був Ганс. Його ім'я не забула і через 60 років після початку війни. Коли він нас «охороняв», то ми більше гуляли, ніж працювали. Він завжди розглядав фотографію своєї дружини, дітей і пояснював нам таке: «Краще Сталін і Гітлер пух-пух», показуючи пальцем на лоб чи груди. Ми розуміли, що краще Сталін з Гітлером постріляли один одного, ніж вони затіяли таку криваву бійню. Робити нас не змушував, більше ми відпочивали, але попереджав, коли йде комендант, щоб всі негайно бралися за роботу. Ми так хотіли, щоб він був у нас наглядачем, а не поліцай, який не давав розігнутися, змушував працювати до сьомого поту».

Інший добре відомий приклад, в село Кучаків (нині Кірове) через осіннє багнисте бездоріжжя німці навіть не заїжджали і місцеві жителі сіл Лебедина, Кірове, Малої Стариці, Артемівни могли лікувати поранених радянських воїнів, підібраних за селом на полі бою [5, с.27].

Тамарі Дмитрівні Пінчук, коли почалася війна, було 14 років, нині вона доцент, кандидат педагогічних наук, колишній викладач Ніжинського національного педагогічного університету. Жила вона в центрі містечка Борисполя. Багатоповерхівок тоді не було і вона бачила, як під час бомбардування злітали в небо уламки будинків і літаків, що стояли на аеродромі. «Ще страшніша картина у центрі міста, - згадує вона. — Змішались земля і мертві військові. Один з них, лейтенант з двома кубиками, лежав горілиць, з відкритими голубими очима. На грудях — партквиток і фото маленької дівчинки. На звороті зеленим чорнилом і похиленим вліво почерком (певно, дружини) було написано прохання доньки: приїхати у відпустку і привезти подарунок. Я по сьогоднішній день шкодую, що не забрала той партквиток і фото. Мій дитячий розум не додумався тоді до такого.

Через кілька днів після бомбардування з'явилися у місті фашисти. Це було спекотного вересневого дня 1941 р. Вони зібрали полонених і пішли далі. Полонені були чорні від голоду й спеки. Люди виносили їм яблука, моркву, буряки. Ми з бабусею теж перекидали через паркан городину. Раптом у двір вскочив розлючений німець-конвор, проте ми вже встигли заховатись у хату. А він міг би і вбити. Це для них було так просто [11] ».

Дещо іншу, більш жорстокішу картину побачила жителька села Рогозів Катерина Двірна (Овсієнко), нині кандидат історичних наук:

«Німецькі війська зайняли наше село 21 вересня 1941 року. В'їхали в село, як господарі, нищили по хатах та городах, кричали гучно: «Яйця, кури, меду, сала!». У мирного населення німці забирали свиней, скот, птицю. Скоро село охопив смуток — фашисти вбили кращого учителя села Малишевського Василя Васильовича. Люди бачили, як він убив німця, а

потім німці жорстоко вбили його. Мешканці боялися навіть з хат виходити. Через село гнали полонених. Під госпіталь (якщо можна так назвати) місце було відведено в церкві. Поранені лежали на підлозі без жодного догляду. Тих, хто помирав від ран, закопували тут же біля церкви. Полоненим, які перебували у церкві по декілька днів не давали ніяко їжі. Їх годували мешканці села, приносили все, що в кого було [12]».

«Люди як могли, так і допомагали полоненим, - свідчить Ганна Павлівна Овсюхно, жителька села, мати-героїня. — Страшно було дивитися, коли підходили до дверей церкви, висувалися кістляві руки, щоб хоч щось вхопити, хоч якусь картоплину. До самої церкви заходити німці не дозволяли, але сільські дівчата вдавалися до того, що, ризикуючи своїм життям, виводили полонених із церкви. Сьогодні живе в селі Рогозів Чеховська Ганна Дмитрівна. Вона в ті часи, будучи молодою дівчиною, одягнула на себе дві корсетки, дві спідниці, дві хустки. Охорону відволікли рогозівські дівчата, а вона завела за дзвіницю молодого полоненого хлопця, зняла з себе один варіант жіночого одягу і перевдягнула його в молоду дівчину, тим самим врятувала від полону. Доля цього юнака, на жаль, невідома [10]».

Тяжкі випробування випали на долю тих, хто потрапив у табір для військовополонених на території Бориспільського аеродрому. «По дорозі до Борисполя декілька наших відчайдушних хлопців спробували тікати в ліс, але їх догнали кінні конвори й скосили автоматними чергами. Тих, хто не міг іти, теж пристрілювали. У Борисполі військових і цивільних полонених загнали за колючий дріт на аеродромі. Протягом першого дня голодним, до краю виснаженим людям, гітлерівці не дали жодного шматка хліба, жодної краплі води. За ніч невільники випили воду в калюжі, і вранці багато хто з них корчився у страшних муках [9]».

Український письменник Олекса Десняк, згадуючи бориспільський аеродром, писав: «Били голодних людей жорстоко. Деякі полонені, навіть вхопивши шматок хліба не могли його їсти. У них були вибиті зуби. Я не

ходив за цим хлібом. Його «видача» ображала будь-яку людську гідність. Я знав, коли мене вдарить фашист, я не стерплю: кинуся на нього. І тоді одержу замість краюхи автоматну чергу. Врятували мене два армійські сухарі, які випадково виявилися в кишені моєї шинелі. Ось на цих двох армійських сухарях я й протримався чотири доби [9]».

Ще одна рогозівська жителька Ольга Олексівна Братусь переповіла спогади матері, котра носила їжу полоненим: «Приходила додому із сльозами на очах і розповідала, що на вході до церкви миготіли тисячі рук, які просили і хапали їжу. Наглядачі-німці не завжди допускали населення до полонених, дуже часто їх били палицями за незначну провину, на виду у рогозівців. Кожного ранку гнали полонених за село — на вузькоколійку, а ми, дівчатка бігли по узбіччю дороги і кидали їм картоплю [9]».

Бориспілець А.В.Кривошея в 1941 році був п'ятирічним хлопчаком. Він добре пам'ятає, як німецький офіцер часто просив матір прати білизну. «Мати виконувала його розпорядження, а після того, він завжди приносив і давав матері цукор, сіль або брусок мила. За будь-яку послугу він платив, якщо можна так сказати, дефіцитним для того часу товаром або продуктами. Нехай його плата не відповідала затраченим зусиллям, але він чимось завжди віддячував. Певно, німець був культурною і вихованою людиною, розумів ситуацію того часу і нічого злого не заподіяв нашій родині».

У листопаді-грудні 1941 року почалися масові арешти і розстріли громадян. Першими жертвами фашистського терору були голови колгоспів, бригадири, бухгалтери, обліковці, активісти. До сьогодні ще до кінця не з'ясовано, чому вони не змогли вчасно евакуюватися. Адже не було розпорядження вищих радянських органів, щоб залишатися для підпільної роботи. Очевидно, що задумки щодо організації підпілля в тилу ворога були. Старожили розповідають, що окремих осіб з числа голів колгоспів ще до окупації району виключили з лав партії і озброили пістолетами. Можливо, планувалося створення з даних осіб підпілля. Подібне сталося з головою лебединського колгоспу Прокопом Гончаренком. За спогадами його сина

Григорія Прокоповича Гончаренка, батька виключили з партії перед війною без ніяких підстав на те. Додому він повернувся озброєним. Коли Бориспільщину окупували німці, за доносом його арештували і розстріляли в сорок першому році на південно — східній околиці Борисполя. Нині там встановлено меморіал з прізвищами розстріляних [5, с. 30].

З приходом окупантів на голів колгоспів, голів сільських рад, активістів посипалися доноси в поліцію і жандармерію, як на носіїв більшовицької ідеології, які свого часу загнали людей у колгоспи і проводили розкуркулення, конфіскували майно і хліб. Першу групу з 30 активістів розстріляли у бориспільському колгоспі ім. Кірова (колишній відділок радгоспу «Бориспільський» по вул. Дзержинського). Пізніше, 22 грудня 1941 року, ще 120 громадян району були розстріляні. Місце розправи фашисти обрали південно-східну околицю Борисполя, де нині знаходиться братська могила розстріляних громадян [5, с. 30].

Як бачимо, можна наводити багато як позитивних, так і негативних прикладів поведінки окупантів на нашій землі.

РОЗДІЛ 3

ФУНКЦІОНУВАННЯ МІСЦЕВИХ ВИДАВНИЦТВ

Головним засобом нацистської пропаганди вважалася періодична преса. На початку війни рейхскомісар Е.Розенберг підписав директиву щодо роботи преси і пропаганди в східних окупованих територіях, згідно з якою передбачалося видання місцевих газет під контролем рейхскомісарів. Дозвіл на видання газет залежав від наявності політично надійних видавців та редакторів.

Через місяць після окупації Борисполя, а точніше 21 жовтня 1941 року вийшов перший номер газети «Українське життя». Про повний обсяг цього видання судити важко тому, що не всі номери видання збереглися. Газети періоду окупації знайшов у місцевих жителів директор районного краєзнавчого музею в с. Іванків П.Ф.Зінченко.

Редакція газети розміщала в Борисполі по вул. Центральна, 87 (нині це вулиця Київський шлях). В 1941 році редактором газети «Українське життя» був Ю.Заводнюк, а з 1942 року — Г.Словачевський. Газета виходила двічі на тиждень.

На сторінках газети було надруковано розпорядження про обов'язкову реєстрацію друкарських машинок та організацію вітрин для газети. Вітрини потрібно було організовувати в магазинах, установах, органах влади тощо. За організацію вітрин в Борисполі відповідав редактор газети, а в селах — старости. Оскільки влада не могла забезпечити кожну родину примірником газети, то такий спосіб розповсюдження газети дозволяв більшому колу жителів ознайомитися з публікаціями.

У другій половині 1942 року окупаційна влада почала видавати газету «Бориспольські вісті». Її також редагував Г. Словачевський. Це була газета офіційних повідомлень місцевого гебітскомісаріату для Бориспільської округи. Виходила вона українською мовою. Редакція знаходилась там же, де

й редакція «Українського життя». Газета «Бориспольські вісті» повідомляла про події в Європі, на фронті, в тилу, друкували розпорядчі документи.

РОЗДІЛ 4

ТЕМАТИКА ПУБЛІКАЦІЙ ОКУПАЦІЙНОЇ ПРЕСИ

Газетні матеріали порушували загальні теми, а більше писали про конкретні проблеми, які хвилювали німецьку владу. На першій і другій сторінках публікувалися промови Гітлера, новини з країн Європи, повідомлення з фронтів. В газетних статтях йшла мова про наступальний порив німецьких армій на Східному фронті, їх успіхи в боях за Керч, Севастополь, Одесу, Мінськ, Смоленськ, про відступи Червоної армії та про велику кількість полонених, не бажання радянських бійців воювати і багато іншого.

Вже в першому номері газети повідомлялося про втрати Червоної армії в живій силі, повідомляючи, що загальна кількість полонених червоноармійців перевищує 3 мільйони. Цифра здавалася нереальною. Вже в наші дні українські і російські історики визнали якщо не правдивість, то більшу реальність німецької статистики, бо, справді, кількість полонених, особливо з 1941 році, була дуже великою.

В кожному номері подавалися вісті з фронтів, висвітлювалася перемоги німецької армії, втрати німецьких і радянських військ, розповідалося про полонених і дезертирів. Проте деякі публікації мали зовсім не такий ефект, на який сподівалася влада. Так висвітлюючи «героїчні» події під Москвою, коли дощуляв мороз, німецька техніка не могла рухатися і стріляти, а солдати не могли зігрітися, влада звернулася до населення про збір теплих речей. Газета, видана 17 січня 1942 року, писала: «Відозва. Переможна німецька армія та союзні армії звільнили Україну від жидівсько-большевицького панування. Тепер на Сході, під час суворої зими, тривають уперті бої і хоробрі німецькі та союзні вояки покладають своє життя за остаточне звільнення від большевизму, за світле майбутнє нової Європи.

Населення Борисполя і Бориспільського району! Звертаємось до Вас із закликом допомоги німецьким та союзним воякам теплим одягом, а саме: кожухами, полушубками, ватними куртками, ватними штанами, теплими безрукавками, шапками, кашне, валянками, підшитими хутром чобітьми, теплими рукавицями, а також лижами. Ми певні в тому, що населення м. Борисполя та Бориспільського району, якому не доводиться більше переживати жаху війни, дякуючи німецькій та союзній збройній силі, всебічно підтримує збирання теплої одежі і лиж, і таким способом доведе свою відданість німецьким та союзним визволителям.

Теплі речі треба здавати за відповідну плату від 15 січня по 25 січня 1942 року від 9-ти до 17-ти годин в комору Районової Поліції, м.Бориспіль, Центральна вулиця № 94. По селах збір речей провадять старости та коменданти поліції та з списками надсилають в Районову Поліцію».

Через газету окупаційна влада зверталася до населення Борисполя і його околиць збирати добровільні пожертви для військовополонених, повідомляючи про те, що наслідком роботи Бюро допомоги вже зібрано 180 центнерів різних харчових продуктів, які пішли «за своїм призначенням». «Особливу жваву участь у зборі добровільних пожертв, - повідомляла газета від 21 жовтня 1941 року, - прийняло населення м.Борисполя. — Тут охоплено збором 100% населення. Також активну участь у зборі добровільних пожертв проявили с.Проців та частково с. Мала Олександрівка, Дударків, Хутор Гора та Велика Стариця. На превеликий жаль, решта сіл недооцінили такої важливої справи, як допомога військовополоненим, і до цього часу не дали жодного кілограма продуктів. Бюро допомоги звертається до громадян м. Борисполя та сіл Бориспільського району із закликом допомоги в зборі добровільних пожертв для харчування військовополонених».

Звернення Бюро допомоги на сторінках газети виглядало благодійною акцією «турботливих» окупантів за життя і здоров'я полонених. Та насправді було не так. Зі свідчень учасників тих подій відомо, що люди допомагали

військовополоненим, щодня носили їжу, підтримували їх життя, як могли. Та полонених було тисячі, і всіх нагодувати не можливо.

Другою ланкою роботи Бюро стало визволення військовополонених із таборів. Слід зауважити, що німці відпускали тих, до кого приходили дружини, або називалися «дружинами», таких було дуже багато.

Третій напрям роботи Бюро – допомога населенню. В газеті від 26 жовтня 1941 року опубліковано оголошення такого змісту: «Бориспільське Бюро допомоги військовополоненим і суспільного забезпечення» проводить облік всіх інвалідів, пенсіонерів, безпритульних дітей, а також облік всього населення м. Борисполя, що вкрай вимагає матеріальної допомоги. Бюро допомоги просить громадян з'являтися для обліку. Облік проводиться в канцелярії Бюро по вул. Центральна, будинок бувшого ССТ. З 9 ранку до 1 години дня і з 3 години до 5 години дня. Бюро допомоги».

Дане оголошення демонструвало «благородні» наміри влади допомогти людям інвалідам, пенсіонерам та безпритульним. Разом з тим в цьому оголошенні приховано намір окупантів взяти на облік всі трудові ресурси, виявити кількість працездатного населення для його використання на сільськогосподарських роботах.

З перших днів і тижнів окупації, німецьке командування, призначивши керівні органи на місцях, турбувалося про поставки продовольства, необхідного для німецької армії. Окупаційна влада на сторінках газети видавала себе турботливою і занепокоєною станом сільського господарства, брала на облік все, що було втрачене внаслідок воєнних дій.

У жовтні 1941 року голова Української Управи Бориспільського району пан Магеровський та його заступник Логвин (як повідомляє газета), здійснили об'їзд сіл і побачили в с.Рогозів «добре організоване збирання гречки». Проте, виявили ряд зауважень: оранка «йде ще кволо», приміщення шкіл не відремонтовані через бездіяльність і безініціативність керівника школи Луцевича, церква в занедбаному стані, помешкання старостату брудне й непридатне для роботи.

У виселку Городище біля Глибокого районне начальство, обходячи селянські двори, в Кубрака Андрія Федоровича, Скочка Федосія Трохимовича, Фесенка Романа та Гончаренка Михайла знайшло 4 цілком придатних для роботи плуги, яких так бракувало у селах району. Цей факт приховання плугів розцінили як злочин перед українським народом і наслідком більшовицького шкідництва. Персональним винуватцем цього став комуніст Гаврило Кужель. Його звільнено з посади голови громадського господарства і за розпорядженням Районової Управи заарештовано. Новим головою призначено Полікарпа Косинського, якому наказано «організувати зразкове закінчення всіх осінніх сільськогосподарських робіт».

У с. Глибокому виявили те, що не все населення мобілізовано на сільськогосподарські роботи. Багато людей б'ють байдики і займаються другорядними роботами в той час, коли збирання цукрових буряків і зяблева оранка «йдуть погано». Навколо села не закопані трупи коней та інших тварин. У селі брудно й неохайно. Староста села не проявляє достатньо енергії та волі по наведенню порядку. Районова Управа попередила старосту про недоліки і пригрозила покарати його, якщо він не наведе порядок і не ліквідує у селі анархію (публікація газети «Українське життя» від 23 жовтня 1941 року).

Окупаційна влада називала збитки, яких зазнали сільське господарство району внаслідок війни та руйнації. Підрахунки проводив агроном Ткаченко. Газета повідомляла про загибель хліба, картоплі, городини, цукрових буряків та інших культур у таких селах, як Бориспіль, Іванків, Лебедин, Кучаків, Любарці. Значно зменшилась кількість худоби в районі. Станом на 1 листопада 1941 року порівняно з довоєнним часом зменшилося: волів — на 476, корів — на 937, лошат — на 1310, свиней — на 4107, овець — на 9320 голів. У господарствах Єрковецьке, Головки (нині с. Мирне), Олександрівське не викопана й не закагатована картопля, не заскиртований і навіть незібраний хліб. В Єрковецькому господарстві вся викопана картопля знаходиться в купках, в Олександрівському наявні 200 гектарів пшениці, з них

20 гектарів в покосах, 50 гектарів в копах, а ячмінь зовсім не зібраний і розкиданий по полю.

Говорячи про господарські справи, ставилося невідкладне завдання заскиртувати весь хліб, особливо в селах Рогозів, Вишеньки та Старому. Для молотби використати молотарки, ціпи в селах Вишеньки, Мартусівка, Вороньків, Любарці, Рогозів, Старинському радгоспі. Наявні вози використати для вивезення буряків на Старинську і Яготинську цукроварні. Старости сіл та голови громадських господарств повинні попередити всіх селян, що всі коні і вся худоба, закріплена за господарствами після перепису, повинна бути в придатному для роботи стані. Всі ті, хто захоче знищити робочу худобу і залишити населення без продуктивної худоби, понесуть відповідну кару за законом воєнного часу, писала газета від 21 листопада 1941 року.

Німецька влада намагалася знайти підтримку серед селян, надавши їм земельні наділи. «Селяни висілку Гологурів одержали земельні наділи. Передача акту на землю представниками німецької влади проводилася у надзвичайно урочистій обстановці. Хлібороби, вітаючи мудре запровадження земельного закону, обіцяють ще краще працювати.

З не меншим захопленням вітали запровадження земельного закону селяни Великої Олександрівки. Тут німецька влада також наділила селян землею. Хлібороби цих двох сіл добре працювали на полі і досягли чималих успіхів. Отже, право на землю можуть мати лише кращі. За це право треба боротися мешканцям іншим сіл» (повідомлення за 14 жовтня 1942 року). Не важко помітити, як усі методи, всі зусилля окупаційного режиму були спрямовані на одне: залучення населення окупованої території до роботи на німецьку державу.

Газета намагалася зіграти на національних почуттях українців і наголошувала на укранізації всіх господарських і культурноосвітніх установ.

«В Україні — по-українському! Українці вживають російську мову, навіть не помічаючи, що цим зневажають і свій народ, і самих себе. Наше

завдання, завдання всіх українців, які палко люблять свою чудову мову, - всі сили спрямувати на боротьбу з русизмом, на боротьбу за цілком домінуюче становище української в усіх установах — і господарчих, і культурно-освітніх. Українська мова, спалювана більшовиками, мусить бути реабілітована» (публікація 26 жовтня 1941 року).

1 грудня 1941 року на нараді керівників відділів районної управи ставилося, як зазначалося, головне завдання: відновлення української державності з усіма її атрибутами та відбудова всіх галузей народного господарства в тісній співпраці з німецьким командуванням. Нові українські установи повинні бути культурними. При цьому окупаційна влада намагалася «зіграти» на національних почуттях українців і звертала увагу на вживання української мови.

«Часто в установах ми чуємо, - писала газета, - вживання російської? або помісь української і російської мов. Правда, вплив Московщини сказався в цьому відношенні сильно, але нам, працівникам, потрібно вивчати свою рідну мову, слідкувати за чистотою й вимови. В деяких керівників не помічається цього бажання — оволодіти своєю рідною мовою. Так наприклад, пан Пархоменко (директор ресторану) видно не дуже намагається розмовляти українською мовою. В наших установах, в нашому повсякденному побуті повинно звучати виключно українське слово» (публікація від 4 грудня 1941 року).

На сторінках газети висвітлювалося культурне життя. В одному з номерів розповідалося про відкриття в Борисполі першої Української гімназії. Газета націлювала українців на мирний лад, «грала» на їх національних почуттях. Що забороняли більшовики, за німецької влади дозволялося і заохочувалося, аби не викликало в мирного населення ніякої підозри й невдоволення.

Газета 4 грудня 1941 року повідомляла про діяльність «Просвіти» у Воронькові та фізкультурно-юнацьку організацію «Січ», про роботу співочого, музичного і драматичного гуртків. Силами сільської інтелігенції,

вчителів та просвітян дано вистави «Нахмарило», «Степовий гість». Хор двічі виступав, виконуючи «рідні, ніжні, гаряче любимі українські пісні «Не пора», «О горе тій чайці», «Їхав козак за Дунай», «Реве та стогне...», «Журба» та український гімн «Ще не вмерла Україна».

Представники окупаційної влади добре знали настрої людей, їх пісні, звичаї, вподобання і намагалася вразити селян відкритістю і правдивістю. В часи радянської влади за виконання чи зберігання слів пісні «Ще не вмерла Україна», написаної П.Чубинським, переслідувалося. Газета про це писала відкрито і закликала співати улюблену пісню.

Газета не випускала моменту, щоб повідомити про високу виконавську майстерність українських пісень капелою бандуристів, яка розпочала свою роботу під керівництвом П.Яцюти при Бориспільському товаристві «Просвіта». В цьому чітко проглядалося намагання вселити віру в нову владу, яка дає можливість і працювати, і співати. Хіба можна було втриматися від спокуси, прочитавши такі рядки: «Задзвеніли струни бандур, залунали українські пісні, які своєю красою, своєю багатобарвною музикою говорять про минулу гірку долю українського народу і про щасливе радісне майбутнє. Але для капели бракує приміщення, де можна виступати з концертом», - писав невідомий автор під псевдонімом Кобзар в газеті від 21 листопада 1941 року.

В публікації за 26 грудня того ж року розповідалося, що охочих послухати виступ бориспільської капели бандуристів виявилось набагато більше, ніж могло вмістити приміщення на 350 місць. Зал був заповнений. Серед глядачів були офіцери і рядові солдати німецької армії. Перед початком концерту була прочитана лекція на тему: «Чому український народ мовчав 23 роки». Лекція і концерт викликали багато емоцій. «Після кожної пісні було чути загальні сердечні аплодисменти». Капела співала українські пісні та історичні думи. «Особливо почувалася щиросердність у виконанні гімну українського народу «Ще не вмерла Україна».

В пізніших публікаціях повідомлялося про концерти капели бандуристів у Борисполі, Воронькові, Любарцях. Розповідалося про те, що учасники капели в дні пасхальних свят виконували твори німецьких композиторів німецькою мовою.

Досить багато уваги газета приділяла літературно — культурній тематиці. Стаття «Готуймось до Шевченківського ювілею» (автор Кобзар) розповідає про творчість народного поета. «1942 року вільний і щасливий Український народ святкує 128-річний ювілей з дня народження геніального поета-борця за Україну, великого письменника Тараса Григоровича Шевченка. Це особливий ювілей, особливе свято. У звільненій від жидобольшевицького панування країні, шанують того, хто колись, сто років тому, віддав весь свій хист, все сное життя трудовому українському народові, справі його визволення» (Українське життя від 31 січня 1942 року). Далі автор звертає увагу переважно на патріотичі мотиви музи Шенченка, говорячи про його велике значення для української літератури і Європейських країн. Врешті наголошує на тому, щоб заздалегідь підготуватися до ювілею народного поета, дослухатися до заклику «Просвіти» і взяти найактивнішу участь у пошануванні його імені.

Газета від 13 березня 1942 року присвятила цілу сторінку поетові під загальною рубрикою «Шануємо пам'ять Т.Г.Шевченка». У статті Т.П.Нагорного «Перебування Шевченка в Борисполі» було подано головні дати життя і творчості письменника, а також звіт про вечір-концерт, присвячений пам'яті Т.Г.Шевченка. Автор не вказує, в якій залі відбувся концерт, але подає такі фрагменти: «О 4 годині зал заповнюють люди, що прийшли вшанувати великого українського поета Т.Г.Шевченка. духовий оркестр під керівництвом П. Ставицького виконує «Заповіт». У залі тиша. Всі напружено слухають рідний мотив любимої пісні. В глибині залу бюст поета, прикрашений вінками, срічками. А зверху портрет Фюрера нової Європи Адольфа Гітлера, що приніс визволення українському народу, за долю якого так страждав Шевченко — наш народний поет. З увагою була прослухана

доповідь П.Копичка. Він розказав не тільки біографію поета, а й дав короткий огляд його творчості».

Періодично на сторінках газети з'являлися літературознавчі статті про Шевченка, Котляревського, Нечуя-Левицького.

Тематика публікацій газети в 1942 році привертала українців до тих питань і проблем віруючих, які не схвалювалися радянською владою. В першу чергу – це підготовка до Різдва Христового, ознайомлення з колядками і щедрівками, які готували капела бандуристів і церковний хор. Відродження народних звичаїв і традицій є важливою умовою відродження то культури, яка викорінювалась у свідомості молодого покоління «совецкими окупантами». Саме за допомогою Великої Німеччини забуті джерела народної культури, його духовності здобули право на існування в різдвяних обрядових діях (стаття від 5 січня 1942 року).

Тему відродження релігії продовжує стаття «Церковне життя Бориспільщини», написана невідомим автором під псевдонімом «Парафіянин». Він пише про відродження і відновлення церковного господарства в селах району і всього того, що було знищене більшовиками. Для керівництва духовним життям районна управа створила Районний Релігійний Комітет, для якого першочерговим завданням було забезпечення всіх парафій священиками, дяками, богослужбовими книгами, оздоблення пристосованих приміщень для богослужінь. Тут же автор висловлює претензії до деяких священиків, направлених Київською Церковною Радою відправляти службу Божу українською мовою, вони всупереч бажанню більшості парафіян, говорили по-слов'янському. Зокрема священик Любарецької церкви пан-отець Литвин всю Різдвяну відправу служив по-слов'янському, в той час коли церковний хор і віруючі співали по-українському. Коли ж парафіяни стали вимагати служити по-українському, він рішуче відмовився від цього, став ображати парафіяльну церковну раду і віруючих, «називаючи українських достойних почесних священиків самосвятами і другими позорними епітетами» і нарешті ... ганебно втік,

залишивши парафію напризволяще. інші священники забувають про церковний статут і служать так, як кому заманеться, зневажають релігійні прочуття віруючих, які законно вимагають дотримуватись церковного статуту. Особливим недоліком у церковному господарстві була відсутність потрібних богослужбових книг. Щоб якомога повніше задовольнити всі церкви потрібною літературою, редакція газети зобов'язалася протягом певного часу віддрукувати найпотрібніші книжки: «Великопостну і Цвітну Тріоль», «Річну Мінею», «Откоіх», «Апостола» та інші. Не обійшлося і без казусу. Голова Релігійного комітету пан-отець Норець самоусунувся від виконання своїх обов'язків, два тижні не виходить на роботу. В той же час з мандатом Київською Церковною Радою на право розмальовувати іконостас та ікони, якась «Хома - брутівська асоціація» художників взялася оздобити та розмалювати іконостас в Бориспільській Св.Миколавській церкві. Одержавши аванс сільськогосподарськими продуктами, наобіцявши всяких «художніх благ», ця «асоціація», забравши продукти, благополучно зникла. Отже, не було ладу в церковному господарстві. Хоча автор статті наполегливо вимагав навести лад у відбудові Української Православної церкви.

Кожна публікація перетворювалася на агітаційний матеріал про переваги німецької влади.. У цьому плані характерна стаття «Сторінка з минулого» (автор С.Вухналь). Присвячена вона бориспільським храмам, яких до початку колективізації було чотири і один з яких становив історичну пам'ятку. «Але большевики руйнували все, що тільки потрапляло під руку, - пише автор. — Тільки в газетах вони базікали про культуру минулих епох, про збереження пам'ятників старовини». Насправді з ходом колективізації проводилась шалена антирелігійна агітація. Священників запідозрювали в поширенні антирадянських настроїв, «садовили у вогкі застінки тюрми, куди не проникало навіть сонячне світло», та через деякий час засилали до Сибіру. Поступово в Борисполі почали руйнувати самі церкви. І далі така картина: «Люди підставляють драбини, розтягують покрівлю, розламують кам'яні

стіни. Треба, бачите, будувати нову школу. Не місці Михайлівської церкви дійсно виросла сіра непривітна будова — десятирічка» (стаття від 5 квітня 1941 року).

Автор описував, що до наших днів залишилась тільки одна церква, але вона в жалюгідному стані: «ікони зникли, все художнє оформлення зведено нанівець. Навіть дзвони познімали для потреб «індустріалізації країни». Такі публікації повинні були сформувати в свідомості населення думку, що лише німецька влада може допомогти відбудувати церковні храми і потрібно з вдячністю сприймати нову владу, яка визволила українців.

На сторінках газети друкувалися накази та розпорядження та оголошення окупаційної влади (Додаток Й). Так, в одному з наказів говорилося: «Наказую всьому населенню містечка Борисполя проводити затемнення. Населенню Бориспільського району в останній раз наказую негайно нести зброю до місцевої комендатури в Борисполі. Всі, що будуть порушувати правила світломаскування або не здадуть зброю, будуть розстріляні. Місцевий комендант».

Оголошення 1942 року закликало місцевих жителів їхати на роботу до Німеччини. «В Німеччині Ви одержите певну заробітну плату і матеріальне забезпечення нарівні з німецькими робітниками. Члени вашої родини одержуватимуть пайок». Говорилося, що знання і вміння, які робітники отримають в «найкультурнішій» країні світу - Німеччині дозволять краже організувати життя у себе на батьківщині. Проте, такі оголошення не сприймалися населенням як правдиві.

Кожна публікація, кожне оголошення були пронизані висловами про переваги Німеччини та німців як нації і всіляко заохочувалася лояльність до влади. Показовою є постанова про введення податку на собак. Всі громадяни повинні були платити такий податок за виключенням німецьких громадян (Райхсдойче). Від податку звільнялися ті власники, які утримували собак за розпорядженням німецької влади. Дана постанова є показовою і в плані розмежування місцевого населення та окупаційної влади.

В 1943 році настрої, що панували в матеріалах газети, розходилися з реальними подіями, які відбувалися в районі. У вересні, коли німці збиралися тікати з Борисполя, вони влаштували полювання за чоловіками і юнаками, розстрілюючи кожного просто посеред вулиці. За наказом командування гітлерівці загнали у підвал на території військового містечка більше 200 мирних жителів, в тому числі старих і дітей. А потім обклали соломною і підпалили. Хто намагався втекти, всіх розстрілювали. Лише двом чоловікам вдалося вирватися з цього палаючого пекла. За два роки окупації фашисти розстріляли і закатували 497 мирних громадян району [6, с.191].

19-20 вересня 1943 року спеціальна група карателів запалила Бориспіль, перетворивши його на згарище. Така ж доля спікала і цілий ряд населених лунктів, які наполовину були знищені вогнем. Від старожилів доводилося чути, що всі будинки с. Ревне загинули у вогні. Якимось дивом уціліли тільки чотири хати.

Таким чином, газети висвітлювали різні матеріали. Основними темами були події на фронті, господарське життя району, культурне життя. Кожна публікація викладалася з огляду переваг Німеччини та всього німецького, негативно висвітлювалась діяльність радянської влади щодо колективізації, вживання української мови, знищення церковподії на фронті.

Головна мета періодичних видань полягала у формуванні негативного ставлення до радянського режиму й вихованні лояльності до „нової влади”, популяризації Німеччини, як потужної військової сили, „фюрера-визволителя”, у вербуванні робочої сили до економіки III Рейху тощо. Водночас преса, як головний елемент нацистської пропаганди, мала деякий ефект лише в окремих районах, оскільки місцева влада не спромоглася вирішити проблеми з доставкою газет у віддалені населені пункти. Загалом місцева преса не виконала поставленої мети, адже газети мали невеликий тираж, а більшість агітаційно-пропагандистських статей контрастувала з реальністю, тож і сприймалися читачами з недовірою.

ВИСНОВКИ

Підсумовуючи викладений матеріал роботи можна зробити наступні висновки:

1. В основу агітаційно-пропагандистської діяльності був покладений принцип геббельсівської пропаганди, спрямований на маніпулювання свідомістю аудиторії. „Промивання мозків” передбачалося усіма наявними засобами пропаганди.
2. Відділи пропаганди органів місцевого управління (міських і районних управ) забезпечували умови проведення нацистської пропаганди. Із цією метою сприяли в організації роботи редакцій періодичних видань, розповсюджували матеріали пропаганди в установи адміністративного і господарського підпорядкування, заклади освіти й культури тощо.
3. Основними темами досліджуваних газет були: події на фронті, господарське життя району, культурне життя тощо. Кожна публікація викладалася з огляду переваг Німеччини та всього німецького, негативно висвітлювалася діяльність радянської влади щодо колективізації, вживання української мови, знищення церков.
4. Публікуючи на сторінках накази, розпорядження, оголошення, газета виконувала інформаційну функцію (донесення діяльності органів окупаційної влади до населення).
4. Агітаційно-пропагандистський вплив на мешканців окупованої території засобами окупаційної періодичної преси був малоефективним. Місцева преса не виконала поставленої мети, адже газети мали невеликий тираж, а більшість агітаційно-пропагандистських статей контрастувала з реальністю, тож і сприймалися читачами з недовірою.

Отже, на основі всього, викладеного вище, можна зробити висновок про те, що загалом агітаційно-пропагандистські заходи органів німецької окупаційної влади на території України зазнали краху.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Гриневич Владислав. Суспільно — політичні настрої. населення України в роки другої світової війни (1939-1945 рр.) — К., 2007. — С. 10-11
2. Дашичев В. Банкротство стратегии германского фашизма. Исторические очерки, документы и материалы: В 2 т. — М., 1973.
3. Коваль М. Нацистський геноцид щодо євреїв та українське населення (1941–1944 рр.) // УІЖ. — 1992. — № 2. — С. 25–32; його ж: Доля української культури за „нового порядку” (1941–1944 рр.) // УІЖ. — 1993. — № 11–12. — С. 15–38.
4. Коваль М.В. Фашистская політика духовного и морально-политического подаления населения Украины и ее крах (1941-1944)// Общественно-политическая жизнь трудящихся Украины в годы Великой Отечественной войны. — К.: Наукова думка, 1988. — 231 с.
5. Зиль А.С. Бориспільщина в роки війни. - К., 1996. — с. 27).
6. Історія міст і сіл УРСР. Київська область. — К., 1971. — С. 191.
7. Магденко Павло. 66 років тому Бориспіль визволили від німецько-фашистських загарбників//Трудова слава. — 2009. —27 жовтня
8. Михайлюк М. Функціонування видавництв україномовної періодичної преси Київщини в умовах нацистської окупації (1941–1943 рр.) // Історичний журнал. — 2005. — № 2. — С. 46–51.
9. Млинченко К. Бориспіль у біографії Олекси Десняка//Трудова слава. — 1984. —20 березня.
- 10.Овсюхно Г.П. Перші дні війни //Вісті. — 2008. — 25 вересня — 1 жовтня
- 11.Пінчук Тамара. Таке не забувається // Ринок Бориспіль. — 2009. — 5 травня.
- 12.Двірна К. Минуле лихоліття // Вісті. — 2008. —25 вересня — 1 жовтня.

- 13.Ревегук В. Полтавщина в роки Другої світової війни (1939–1945). – Полтава, 2004. – 288 с.
- 14.Ющенко М. Агітація і пропаганда комуністів України в умовах німецько-фашистської окупації. – К., 1962. – 175 с.

Сторінка газети «Українське життя» від 13 березня 1842 року

2 43

2
13 березня 1942
УКРАЇНСЬКЕ ЖИТТЯ

Шануємо пам'ять М. Т.

ПЕРЕБУВАННЯ ШЕВЧЕНКА В БОРИСПОЛІ

Великий український поет Тарас Григорович Шевченко за своє життя побував у багатьох місцях України.

Як не намагався руський цар Микола І відгородити Шевченка від народу всілякими заборонами, арештами та засланнями в далекі Оренбурзькі степи, Шевченко настільки був популярний серед народу, що всякі надії на знищення цієї популярності були марні.

Велика кількість друзів і органічна потреба бути завжди з своїм народом сприяли Шевченкові об'їзди мало не всю Україну.

Неодноразово був Шевченко і в м. Борисполі. Відомостей про те, чи зупинявся тут він на довгий час чи на короткий, нема. Але відомості про те, що Шевченко добре знав Борисполь, є. А добре знати місцевість, є. А добре знати місцевість, є. А добре знати місцевість, є.

Перш за все, Шевченко згадає Борисполь в своїй

поемі „Сотник“, в якій він розповідає про м. Оглав, порівнюючи його з Борисполем.

“У Оглаві... Чи по знаку Кому цей Оглав білохатий? Троха лиші Треба розказати, Щоб з жалю не зробить сміху! Ол Борисполя ледалеко, А буде так, як Борисполь, І досі ще стоїть любенько Рядок на вигоні тополь”.

Крім цього, Шевченко, як відомо, їздив часто до своїх друзів, що жили в Березані, Переяславі, Яготині. З Києва до Яготина лежав шлях через Борисполь. Залізниця тоді ще не було, їздили кінями. Протягом Шевченко зупинявся в Борисполі, тут спочивав і знайомився з місцевістю та людьми.

Отже, їдучи до Яготина до декабриста Рєпніна, а Переяслав до Козачковського або в Березань до Лукашевича, Шевченко неодноразово бував і в Борисполі.

Т. П. Нагорний

ВЕЧІР-КОНЦЕРТ, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПАМ'ЯТІ Т. Г. ШЕВЧЕНКА

О 4 годині зал заповнюють люди, що прийшли вшанувати пам'ять великого українського поета Т. Г. Шевченка.

Духовий оркестр під керівництвом п. Ставицького виконує „Заповіт“. У залі тиша. Всі напружено слухають рідний мотив любовної пісні. В глибині залу бює поета, прикрашений вінками, стрічками. А звернувшись до портрета Фюрера нової Європи Адольфа Гітлера, що приніс визволення українському народу, за долю якого так страждав Шевченко— наш народний поет.

З увагою була прослухана доповідь п. Колячка. Він

розказав не тільки біографію поета, а й дав короткий огляд його творчості.

Як і завжди, появу бандуристів під керівництвом п. Яцюти С. К. зустрічають усі з задоволенням. Співаки в українських національних костюмах— вишитих сорочках, вінках.

Представники німецького командування, як і всі слухачі, з виключною увагою слухають пісні „Садок вишневий“, „Реве та стогне“ та інші.

Пізно ввечері розходяться слухачі під звуки духового оркестру.

Л. Яровий

ГОЛОВНІ ДАТИ З ЖИТТЯ, ТВОРЧОСТІ Т. Г. ШЕВЧЕНКА

9-го березня 1814 р. в с. Моринцях, Звенигородського повіту народився Т. Г. Шевченко.

На початку 1831 р. поет разом з п. Енгельгардтом прибув до Петербурга.

22 квітня 1838 р. поета вивели з неволі.

1840 р. виходить у світ перший „Нобзар“, куди увійшло 8 його поезій.

1843 р. Шевченко залишає Анастасію і на довгий час їде на Україну.

1845 р. поет пише свої величезні поеми „Наказ“ і „Єретики“, в яких показує, що його хвилює і доля киянських народів.

1845 р., в березні, закінчує

вільного художника, їде для постійної роботи на Україну.

1847 р.—арешт учасників „Кирило-Мефодіївського братства“, заарештовано і Шевченка.

1847—1857 р. р.—період заслання Шевченка.

1859 р. Шевченко одержує дозвіл побувати на Україні.

10 березня 1861 р. о 5 год. 30 хв. ранку порастало битися серце великого українського поета.

ВЕЛИКИЙ УКРАЇНСЬКИЙ

перлини художньої творчості. У зближенні Шевченка з класичною літературою

Садок вишневий
Хрустіли
Плугата
Співають
А мати
Сім'я
Вечір
Дочка

За сонця
Червоні
І сонця
У синіх
Ромашках
Мов
Очак
Малу
Ніби
З Б

Зарос
На тур
Мабуть
Мабуть
Мабуть
Читат
Оці ду
Тяжко
Маю с
Ні з н
Не дає
Молод
Не дає
Ніколи
Не дає
З тил
Поеди
Мот ді
Без рі
Так с
На чу
З кил
А тв
З кил
Тяжко

1859 р.
стражд

Зарос
На тур
Мабуть
Мабуть
Мабуть
Читат
Оці ду
Тяжко
Маю с
Ні з н
Не дає
Молод
Не дає
Ніколи
Не дає
З тил
Поеди
Мот ді
Без рі
Так с
На чу
З кил
А тв
З кил
Тяжко

Друкарня редакції "Українське Життя" — Центральна вулиця ч. 63

Трудащому селянинові — своя земля!

Редагує редактор Г. Словачевський.

Сторінка газети «Українське життя» від 26 березня 1942 року

-УКРАЇНСЬКЕ ЖИТТЯ

1942, 26 березня

Ч. 46 (21)

ДИБНІ ДІЛЯНКИ

Виявлення нового земельного закону,
що нам Великою Німеччиною

ка принесе нам від жи-
воті. Уже про-
живемо і
в умовах
видала за-
живаються
ються по-
б тем переходу
го господар-
снує у всіх
ам Європи,
м великою
кон селян-
з великим
райські хлі-
м, які покла-
вини експлуа-
ворога дале-
б там його
ити.

Отаже, при збільшенні
присадибних ділянок буде
братись до уваги кількість
праці, яку селянин виконав
минулого року. І це цілком
справедливо. Тільки старан-
ною працею, бажанням
принести суспільству ко-
ристь можна заробити до-
віря німецької влади, яка
турбується за добробут на-
шого народу, за розвиток
нашого краю, зруйнованого
більшовиками.

Кожен хлібороб з нетер-
пінням жде весни, коли
розтає сніг і можна буде
вийти в поле. З радістю у
серці працюватиме хлібо-
роб, продуктивніша буде
його праця, бо за снігом
жме нема більшовицьких
наглядачів. Селянин явля-
ється власником продуктів
своїєї праці.

І ми не можемо сумніва-
тися, що кожен селянин,
одержавши збільшену при-
садибну ділянку, правильно
і своєчасно її обробить,
користуватиметься агротех-
нічними порадами. Цим він
створить достаток продук-
тів харчування, поліпшить
своє матеріальне станови-
ще.

При кожному куші є
кваліфіковані агрономи, які
безумовно даватимуть селя-
нам поради.

Справа честі кожного се-
лянина — зробити свою при-
садибну ділянку зразковою.
Треба постійно вчитися
культури господарювати,
перейняти досвід від німців,
які принесли нам звільнен-
ня.

П. Луговський.

ЛУЗДІ АТАКИ
ВОРОГА

розум, совет-
е командувач-
асом намага-
ляників фран-
зидувати ві-
відбити їх
слених пози-
і спробити!

Всього, відби-
ді атаки чер-
завдають ти-
разок. Цими
на централь-
роуту робити
скі частини

Червона армія стікає кро-
в'ю. Але диктатор Сталін
жадає більше крові, більше
Тому командувач

Концерт капели бандуристів
у Воронькові

Цими днями Борисполь-
ська капела бандуристів,
якою керує п. С. К. Яцюта,
дала цікавий концерт у клу-
бі с. Воронькова.

В репертуарі були украї-
нські пісні. Капелу з радістю
аустріли селяни та інтелі-
генція. В залі було багато
слухачів.

Бандура — давний украї-
нський національний інстру-
мент. На він досвідчений
майстер може виконувати
досить складні мелодії. А
тому арозуміла увага до
нього з боку населення.

Хоча пісні, виконувані
капелою, народні, всюдн
співаються, але їх слухали
з великим задоволенням.
Кожна пісня зі сцени зву-
чала бадьоро, якимсь по-но-
вому. За це треба винести

справедливу подяку банду-
ристам, які уміють донести
пісню слухачам, примусити
їх напружено слухати від
початку до кінця концерту.

Співаки також добре вико-
нували пісні. Про це гово-
рила переважна більшість
слухачів концерту.

Треба побажати капелі
бандуристів і співаків ча-
стіше влаштовувати подіб-
ні концерти по селах райо-
ну. Це ж тільки тепер ук-
раїнська народна пісня ста-
ла здобутком народу. За
часів панування советів ба-
гато народних пісень було
заборонено співати.

У багатьох селах району
є відповідні приміщення,
де б можна було влашто-
вувати концерти.

Д. Яровенко.

ПРО КУЛЬТУРНЕ ОБСЛУГОВУВАННЯ СІЛ

Відділ культури заплану-
є ряд цінних заходів що-
до культурного обслугову-
вання сіл на час весняної
сілки. У дні Пасхальних
свят також буде культур-
не обслуговування.

Капела бандуристів дасть
ряд концертів з творів ві-
домих німецьких компози-
торів. Співаки виконувати-
муть німецькі пісні.

Цей захід відділу куль-
тури є дуже цінний. Вели-
ка Німеччина в галузі куль-
тури має величезні досяг-
нення.

Треба, щоб наше
населення ознайомлювало-
ся з культурними надбання-
ми великого народу, що
приніс нам звільнення.

Заплановується також
кіносеанси. Незабаром кра-
щі фільми будуть демон-
струватися по селах. Де б
не появлялись німецькі кі-
нофільми, всюди їх зустрі-
чають з великим задоволе-
нням. З неменшим задово-
ленням проглядатимуть кі-
нокартини також і на се-
лах.

Черешош.

Приймаємо замовлення.

В дитячій колонії ім. Наисена розпочали ре-
боту майстерні: швейна, крапівна, шевська та майстерня художнього вишивання.

Від населення приймаються замовлення на
виштовкування і ремонт жестианих речей, ремонт
різних речей, машин, механізмів та сільськогос-
подарського знаряддя, шиття нового та лагод-
ження старого взуття і одягу, вишивання сороч-
ок, блузок, рушників, килимів тощо з матері-
алів замовника.

В майстернях працюють кваліфіковані май-
стри.

ДИРЕКЦІЯ КОЛОНИЇ.

ПРО ВСЕ

Хто перший розпочав
повітряне бомбарду-
вання

За допомогою повітря-
ного бомбардування є мож-
ливість вражати в найбо-
лючіші місця противника.
Бомбардування можна про-
вадити далеко в тилу воро-
га, знищувати там його
базирисипи, залізничні ко-
лії тощо.

Бомбардування виникло
зовсім недавно. 1913 р. в
Англії під час військових
маневрів піхоти скидали
з літаків на точки „воро-
га“ помаранчі.

Хоча англійці і перші
розпочали бомбардування,
але хід сучасної війни по-
казує, наскільки вони відста-
ли від німців.

Собани на слупі в
людинах

Недалеко від шляху, що
проходить із Вальса до
Італії, стоїть монастир св.
Бернара. Кругом гори, ук-
риті вічним снігом. У ма-
настирі жили колись чен-
ці, які допомагали манд-
риникам, даючи їм приту-
лок і їжу.

Ізучи підшукувати в го-
ри людей, ченці брали на
допомогу собак. Особ-
ливо відзначалась собака
Беррі. Вона служила 12 ро-
ків і врятувала понад 40
чоловік.

Архіпелаг, відкритий за
напрямною перельоту
диких гусей

Проходивши північним
шляхом навколо Азії, Нор-
деншельд помітив восени
1878 р. багато диких гусей,
що летіли у вирій. „Певно,
з полярної землі, що є на
північ від миса Челюскіна“,
записав він.

Користуючись цим запи-
сом, капітан Вільгельм у
1913 р. відкрив архіпелаг
Північна Земля.

Найбільша швидкість

Світловий промінь робить
за секунду 300.000 кіломет-
рів. Світло місяця йде до
нас трохи більше, ніж се-
кунду. Сонячне проміння
доходить до землі за 8 1/2
хвилини. Проміння від най-
ближчої до нас зірки Про-
ксими в сусідній Кентавра
доходить до нашої планети
за 4 1/2 роки.

Світні фарби

Світні фарби останнім
часом набрали великого по-
ширення. В умовах війни в
великих містах полісменів
одягають плащі, покріті
світною речовиною. Світ-
ною речовиною акриляють
краї тротуарів, буфери ав-
томобілів тощо.

Серце — найкращий

8115020 1942. 7.34

ПРО РОБОТУ БОРИСПОЛЬСЬКОЇ РАЙОНОВОЇ БІБЛІОТЕКИ

Треба сказати, що багато книжок попало ще раніше до рук адвокатів і культурних читачів, які хочуть повернути їх до бібліотеки, де вони знаходилися ще до деклярації незалежності та проголошення виступу фахівців А. в області літератури і мистецтва. З різних галузей знають славу свого господарства, мають побудовані, електрифіковані бібліотеки. Т.

— 409 —

Ще на початку XX віку поблизу Токіо було дві тисячі гектарів «волин» на дві моря. Понад 4000 радянців годувалися з них. Тепер «морська агрономія» розвинулася ще більше. Дво моря садять тепер десятки тисяч японців — селян.

МЕТАГРАМИ		ий грам
1. Коли я і т...М... в мені жину Доля мільйонів і тисяч, Коли я і т... тоді пе- чу (з мене хліб і кий).	А другий в числах ти зна- деш, А ціле — сонячне величчє, В якому, може, й ти жи- виш.	
2. Я якийсь старийський струмен Коли лігера д...т...т... Але стіну милою в мо- мент. Тільки д...т...на не з... миш.	IV Перше — це смачний паштєт. На закуску: похлеба. А тепер, коли ти з'являє- шся, Видихай і мій димок, Сказавши всь, поглянь на граждє. Там з'являеш в струмчє граждє.	

План посіву в 1942 р.	
в га	
Ячмінь	8000
Прісо	1000
Кукурудза	1500
Яра пшениця	500
Двоп. кузрячень	400
Квасоля	1000
Картопля	4500

4) Правильна схоро-
ного, мінеральних добрив
та внесення їх під впли-
віди культури згідно ви-
мог агротехніки.

5) Засадка посівного і
посадочного матеріалу по-
р-ну знаходиться в не-
довільному і загрознам
стані.

3 1168 плуги	415	3 215 сенокос	4
3 1061 культиваторы	308	3 930 борон	4

4) Місцеві добрива, зокладно ті, треба викор-
стовувати в першу чер-
гу для городів та технічних ку-
льтур.

Учасникам зерновою
розробку приміських го-
родів треба підкормити
плідні під культиви,
використовуючи виснажені
інших добрив, додержу-
ючись агротехнічних ви-
мог.

ДРЕВНОСТУЖЕТИ ТРАКТОРИ ТА ГРИЗЕРИ

Відомості про діяльність Уряду в Житої-Пінській вулиці 9 87

Сторінка газети «Українське життя» від 31 січня 1942 року

3 УКРАЇНСЬКЕ ЖИТТЯ 31 січня 1942 4. 31—32 (5—7)

в 1942 році добитися мінімуму доз опору на рік на кожну сім'ю, спорокненого збереження молодих, максимального усунення яловості, раціонального утримання плідників і, особливо, найбільшого поширення штучного запліднення маточного поголів'я.

Нарешті, крім великих капіталозатрат — насіння, худоба, добрива, — треба через державні і сільськогосподарські поставачальні органи розгорнути поставання сільському господарству інсектицидів, азоту, колт. і іншого. Або ж, замість цього, іншого доробити господарчого реманенту широкого вжитку.

Мусимо також вирішити і питання про кредитування сільського господарства. Але перешкоди здохами не вперуться до поставок сільському господарству.

24 роки українське сільське господарство було відірване від жидо-більшовицької політики від науки й досвіду кулацького Заходу. Тепер, як гасло дня, ми повинні поставити питання: перелати досвід іншого сільського господарства України, щоб вона збільшила продуктивність свого господарства.

Агрополітика населенню мусить бути територіально

ближча до села, ніж тепер. Для цього в межах кожного адміністративного району, на наш погляд, треба організувати мережу агропунктів з розрахунку 3—4 села на агропункт і паралельно з цим відновити роботу хат-лабораторій.

Питання про кадри фахівців сільського господарства стоїть дуже гостро. Нестатистичне число їх не забезпечує повністю агрополітику населенню, внаслідок чого може знизитися й продуктивність господарства. Багато тепер же намітити найкращі й перспективніші щодо навчально-виробничої бази українські технікуми і організувати в них навчання, починаючи з II семестру цього навчального року, тобто з 1 лютого. Природа не чекатиме і через зусилля сотню днів засне весняном сонцем. Дорога година.

Даво в 1942 році якийсь більший хліб, м'ясо, масло, м'яса, сала! Це буде доброю подякою від нас Великому Фюреру в Адольфу Гітлеру, Великому Німеччині, Арії-німцям, і жидо-більшовицькому нашому обов'язку і перед населенням нашої країни.

М.

вихолощуючи його таємність. А єнівісі заходів асепромоміти були відірвати поета від українських мас. Нарді знав свого любимого кобзаря, він глибоко шанував його і шанувало різне геніальне мистецтво, його — борця за визволення України. У сні вольній, новій, в дружній сні українського народу і народів асїї зальнеся від ярма наутюкраті, жидо-більшовицької Європи, Шевченка, замордованого царою, сидів, об'являючи і зальованого жидо-більшовицькою, люблять усі.

Знаєння Шевченка, як поета, вийшло далеко за межі української літератури, і ми бачимо, як світла пам'ять його цілком збула почуття писемніми в різних європейських народів, як вони вилітають свої обради-жарту в винок Великому Шевченкові.

Багато віршів Шевченка ми мар'ї українській став співати як пісні, огаїти віршів Шевченкових перекладено на музику і використано українськими композиторами для композицій чужої музики творів-пісень.

Наша думка, наша пісня Не вмере, не загине! От де, люда, наша слава, Слава України! Без золота, без каменю, Без китної мови,

А гласна та правдива. Як Господь слово... Щоб гідно, з честю зустріти Шевченківський ювілей, потрібно до нього заздалегідь і своєчасно підготуватися.

Бориспольське т-во «Прогрес» намічає силами капе-лі бандуристів і духового оркестру дати великий концерт-вечір, присвячений ювілею з дня народження Т. Г. Шевченка.

Треба сподіватися, що всі сільські просвітанські організації відповідним чином саянують підготувати до ювілею всіх своїх гуртків: драматичних, співочих, музичних, а план підготовки з величезним репертуаром вистав, концертів, вєр-вє, шкільних дитячих раніка погодять у Відділі Освіти та у Відділі Культур та інформації.

Треба сподіватися, що широкі кола сільської інтелігенції відгукнуться на заклик «Прогрес» і приймуть найактивнішу участь в підготовці і переведенні концертів. Шевченківського ювілею. Потрібно чекати великої моральної і матеріальної підтримки з боку сільських і міської урядів в справі найкращого проведення найдорожчого нам ювілею з дня народження Тараса Шевченка.

Кобзар.

ГОТУЙМОСЬ ДО ШЕВЧЕНКІВСЬКОГО ЮВІЛЕЮ

1942 року злітає і шод-лявий український народ святкує 128-річний ювілей з дня народження геніального поета-борця за Україну, великого письменника Тараса Григоровича Шевченка. Це особливий ювілей, особлива свято. У зв'язанні з жидо-більшовицькою пануванням країни шанують того, хто колись, сто років тому, віддав весь свій хліст, все своє життя трудовому українському народові, справі його визволення.

В голю пору крипосницької реакції довелося працювати Шевченкові, але це не завадило його сил і віри. Він світлим поглядом дивився в майбутнє, широко вірив, що в снітї мави, воїнській і жидо-більшовицькій теде, шире слово. ...Він перший за слово любові Тимі дівця жидівки. Але до сну та (Україні), служба Без зради, без оман. Усе шесла й перемога його любові сила. Таке ж великого воїни і смерть не погасла. (Геса Українці).

В ту голю пору в поета зашліся тільки віра в український народ, і вона запалила його душу. Він сий-заво виходить на боротьбу, творить свої хеліючї вогнені вірші. Що не вірши, що не слово — то запал боротьби, то палка, сердечна любов до знедоленого українського народу, то жорстка ненависть до жидів, лєхїв, катів, царів.

Наприклад:

1) А поше До корчм вернусь: Що там робиться? Жидівка Дрижте, ібїгнувшись На капанцї лїчїть гроші Коло дївця, катїв!

2) Галийда в воєм у руках гуляю по ворожих трупах, вигукуючи: Дайте ах, дайте юдї! Маю мені, малі!

3) Сум і туту Шевченка за минулим розвіве віра в майбутнє. І поет — пророк говорить:

Прокїнється доля козака засїдав «Нї жидів, нї лєх!» «Нї царів, нї сїсїтїнї шїтї» «Нї думчї, і таларї, і гутї кутї рошї»...

Все це говорять про прїстрасну ненависть Шевченка до царя, до жидів, як до абишїв, експлуататорів, а до жидів, як наші заглом, яка прїгне заволодіти сїтїм і живе споконвіку як паразит копом іншого здорового організму. Шевченку в тїм вєсїтїм українським народним поетом, що в сїї жидовицькій вік прославив свободу України, за неї борючись до загину. І марїа орау, шїсла першїх виступів, прїхїлїа генїальну творчїсть Шевченка, як своє рїдне мїстїтїа. Цї любові аб-рїг-ласї мєвїа.

Царський і більшовицько-жидівський уряд хоч і дозволяли жидів шанувати пам'ять великого поета, але так, щоб скомпрометувати образ жидівського поета-борця за вільну Україну, прїтї жарту жидів,

ЦЕРКОВНЕ ЖИТТЯ БОРИСПОЛЬЩИНИ

З часу звільнення Бориспольщини від більшовицької майже всі села району розпочали відбудовувати церкви, церковне господарство, церковну утвар, ікони, церковний одяг, церковні книги тощо), я-є було зинче-не жидо-більшовицькою владою.

Для керівництва цєю дуже важливою справою Районовою Управою було створено Районний Релігійний Комітет, до функцій якого входило: забезпечення, по можливості, всіх парох священниками, дяками, допомога в справі забезпечення всіх церков відповідними богослужбовими книжками, керування оздобленням, пристосуванням і ремонтом церковних приміщень і, саме головне, керування і контроль над роботою церковної ради і церковного причту.

Як же справляється своїми обов'язками Релігійний Комітет, який функціонує вже більше 4-х місяців?

Найголовніше питання роботи Релігійного Комітету — забезпечення достойними і кваліфікованими кадрами: священниками, дяками, новоторенцями, або відбудованих парохій — в нашому районі фактично знездане. В багатьох церквах служать священники, які не зареєстровані в Релігійному Комітеті і не пред'явили йому відрядження від Всеукраїнської Церковної Ради до Бориспольського району.

Деякі священники, не дивлячись на те, що їх не визнає Релігійна Церковна Рада, служать Богу службою в українській мові, служать, вєршєч бажанню біль-

шості парохїя, по-слай-нському.

Священник Любарської церкви, пан-отець Ілїтин, навіть дійшов до того, що служив всю Радянську відроду по-слай-нському в той час, коли церковний хор, віруючі співали і молилися по-українському. Після рішучої вимоги з боку парохїя служити по-українському, священник відмовився від цього, став ображати парохїяльну церковну раду і віруючих, визнаючи українських достояних почесних священників самосаматами і другими позорними єпитетами, і, нарешті, — ганебно втік, залишивши парохїя напризволяще.

Деякі священники, відправляючи службу Богу навіть і по-слай-нському, не знаючи або заб-влюючи церковний устав, служать як до охоти припаде, компрометують себе і зневажують релігійні почуття віруючих, які не дивлячись на те, що вони не мають духовної освіти, цей устав знають і закономірно бажать його дотримуватися.

Майже всі церкви нашого району не мають усіх потрібних богослужбових книжок. Такі стан дуже утруднює роботу священників, дяків і церковних хорів. Зважаючи на величезний попит з боку парохїя в цих книжках, наша районна реввійка погодилася відрахувати найважливіші книжки: «Величкослужба», «Піснь Трої», «Річчї Мїсеї», «Октоїх», «Апостола» і др. Цю важливу справу справу передати і змолучити цих книжок повинен

був очолити Релігійний Комітет і протягом тижня доможитися замовлення на друкування цих книжок від усіх сільських церковних рад. Тим часом минуло два тижні, а замовлення одержано лише від 4-х парохїя. Як виявилось, не всі парохїї поштовдїлені про можливість замовити ці книжки, а по окремих церквах, зв'язки вилпівної свїщеннїа, і не збірїються. Іх заповлати, бажанчї служити службу Богу по-слай-нському і надалї.

Питанням оздоблення, реставрації асїного потрібного в церкві, появили, як сказано вище, цікавитися і допомогти реалїзацї його Релігійний Комітет. Мачої мандат від Київської Церковної Ради на право розїшлювання іконостасї, ікон, якесь «хмєа» - брутїська асоціацїя» художників взає-лас відповідно особистї і розмалювати іконостасї а Бориспольській Св. Миколаївській церкві. Одержавши відповідання аванс (у вигляді сільськогосподарських продуктів), відгавірїши і надїшлюючи всїхх «художїх блат», а асоціацїя», забравши продукти, блатоголуночї, зинїла.

Як же реагує на асї ці недовольства і безчестїа наш Релігійний Комітет? А нїякі! Голова Релігійного комітету, пан-отець Норєць, самоусуваєтїся від виконання своїх обов'язків і протїгом двох тїжнїв не з'являється на роботу, нїкого про це не повїдомлює. Секретар (а таких було вже, здається, три) — теж.

Відгавірїши — прїстїавїши парохїя прїхїлїотї, що нї і що нї, не одержавши і слова прїради, відгавірїши дозволу нї з нїм. Такого стану з «роботою» Релігійного Комітету далї трїтї аїж нїяк не можна.

Районній Управі необхідно негайно прїзвїачїти відповідального енергїйного керівника Релігійного Комітету, доручивши йому прїстїагом 2-х тїжнїв.

1) Провести реєстрацїю всіх священників і дяків.

2) Заборонити сільським церковним радам прїзвїачїти на посаду священників, які не мають відрядження від Всеукраїнської Церковної Ради.

3) Зборити усіх церковних рад парохїя району з метою об'єднання всіх потрібних богослужбових книжок.

4) Звїзвїачїти від обов'язків священників і дяків (в данїх прїфїах) тих осіб, які не мають відрядження від Всеукраїнської Церковної Ради, або які служать по-слай-нському, асупер бажанню віруючих.

5) Провести районну вїдїру всіх священників і дяків сільських церковних комїтетів по вїх прїсїучих сїюгочаснїх питаннях відбудови Української Православної Церкви.

6) Сїаєтїа калєндарїй радї району: Релігійного Комїтету (на ютїй, «прєдєдї, калєндар обїзду парохїя і калєндїа мїста Києва до Всеукраїнської Церковної Ради в церковних питаннях району і погодити їх у відділі культури та інформації.

Парохїяльний.

Сторінка газети «Українське життя»

Оголошення, розміщене в газеті «Українське життя»

Українське життя, 1942, 12 травня
Ч. 57 (32)

**ІДЬТЕ ПРАЦЮВАТИ ДО
ПРЕКРАСНОЇ НІМЕЧЧИНИ!**

В Німеччині Ви одержите певну заробітну плату і матеріальне забезпечення нарівні з німецькими робітниками. Члени вашої родини дома одержуватимуть пайок.

Коли Ви повернетесь на Україну в кращі часи, то ваші знання і уміння, набуті в Німеччині, найкультурнішій країні в світі, допоможуть Вам і вашій батьківщині.

ДЕСЯТКИ ТИСЯЧ УКРАЇНЦІВ УЖЕ ПРАЦЮЮТЬ У НІМЕЧЧИНІ І ЗАКЛИКАЮТЬ ВАС НАСЛІДУВАТИ ЇХНІЙ ПРИКЛАД.

ЧОЛОВІКИ І ЖІНКИ!

З'являйтесь негайно до вербувальної комісії (Центральна вулиця, приміщення бувш. клубу).

Поспішайте з оформленням своїх справ відносно виїзду.

Примірник газети «Бориспільські вісті»

німецької Франції та Голландії, німецькі винищувачі без втрат зі свого боку збили 5 ворожих літаків.

Під час дев'ятих турбуючих палючих поодиноких британських літаків на Північну та Північно-Західно Німеччину виникли незначні жертви серед населення. Над Північним та Балтійським морями вночі збито 3 британських літаки.

Протягом минулої ночі німецькі бомбардувальники успішно атакували одне важливе портове місто північносхідної Англії.

Наші завдання

Німецька армія, нанесяши нищівного удару більшовицьким ордам, остаточно звільнила нашу землю. Більшовицька армія, деморалізована, майже обеззброєна, не маючи змоги чинити будь-якого серйозного опору, відступила на схід. Атаками німецьких військ був форсований Дон. А тепер ведуться успішні наступальні операції на Кавказі. Москва втрачає місто Сталінград—величезний індустріальний центр.

На звільненій землі всі люди закидають творчу роботу, населення активно взялося до справи відбудови. З 1 вересня 1942р. за наказом Фюрера А. Гітлера, орієнтація приналежності до німецького генеральства в правах перейшла через

Вже 30 серпня в урочистій обстановці у м. Борисполі Гейтскомісар прийняв до своєї влади три райони: Бориспільський, Вищє-Дубенський та Броварський. По-містечковому керуючи господарськими питаннями, Гейтскомісар та його найближчі співпрацівники багато уваги приділяють також нашій газеті, яка тепер являється газетою цілої округи.

Наша газета повинна бути на високому рівні, бути важливою ланкою в пропаганді великих ідей творення нової Європи. Газета має широко висвітлювати господарські та культурні питання, які так уміло та успішно розв'язуються сьогодні, коли цивільна влада перейшла до рук Гейтскомісара.

На наших очах відбуваються великі історичні події, які згодом будуть вписані золотими літерами до нашої історії. Працювати

до культурних сил тих районів, які ще генер будуть охоплюватись нашою газетою.

До праці, до працювання! Праці за творення великої справи, за яку бореться німецький народ на чолі з Фюрером Адольфом Гітлером!

РАДІСТЬ
ХЛІБОРОБІВ

Селяни з виселку Галаурів одержали також земельні пафли. Передача пафла на землю представниками німецької влади проходила в надзвичайно урочистій обстановці.

Хлібороби, підходячи мудре запровадження земельного закону, об'являють це краще працювати.

З неменшими захопленнями вітали запровадження земельного закону також селяни з В. Олександрівки. Тут теж німецька влада розподілила селянам землю.

Треба зауважити, що хлібороби цих двох сіл добре працювали на полі і домоглися чималих успіхів.

Отже праця на землі можуть мати лише кращі. За це право треба боротися селянам інших сіл.

докладу Гейтслайдів.

Кожний староста з приводу цього може подати свої пропозиції.

Сільськогосподарські роботи, які виконуються окремими мешканцями, не повинні страждати від участі в змаганні. Хто свої сільськогосподарські роботи не виконає, той притягатиметься до відповідальності і при розподілі пагород не буде прийматися до уваги.

Я закликаю всіх громадян округи прийняти участь у цих заходах, відаючи сили свої та м. Борисполя для власного щастя.

Покажіть, що ви маєте бажання ще з більшою енергією подолати рятівки большевицького господарювання.

Доведіть, що і ви здібні власними силами домогтися добробуту і показати красу української країни, якої копа заслуги.

Від мешканців м. Борисполя я чекаю, що вони зважачи доброму упорядкуванню зроблять своє місце справжнім оточенням містом.

Змагання по облагородженню починається з цього часу і продовжуватиметься до кінця року.

Гейтскомісар Доктор ЕДЕЛЬМАН
Державний Радник.

УВАГА!

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

про проведення охоти

Проведення охоти на дичину всіх гатунків і видів заборонено (при чому байдуже, де буде провадитися охота: на озоніях, в лісах, на озерах або річках). Виняток буде допускати лише в особливих випадках, предбачених окремим дозволом.

Українському населенню буде це і за про це сповіщено.

Порушення цієї заборони буде каратись штрафом або ув'язненням та конфіскацією огнестрільної зброї. Коля ж час здавання зброї минує, тоді винні будуть піддаватись смертній карі.

Гейтскомісар Доктор Едельман.

Словачанський.

Друкарня редакції «Бориспільські вісті»—Центральна вулиця ч. 87.

Примірник газети «Бориспільські вісті»

від 14 жовтня 1942 року

БОРИСПІЛЬСЬКІ ВІСТІ

ГАЗЕТА ОФІЦІЙНИХ ПОВІДОМЛЕНЬ БОРИСПІЛЬСЬКОГО РАЙОННОГО КОМІСАРІАТУ ДЛЯ БОРИСПІЛЬСЬКОЇ ОКРУГИ

ВИХОДИТЬ ДВІЧІ НА ТИЖДЕНЬ

середа, 14 ЖОВТНЯ 1942 РОКУ

№ 94 (69)

ЦІНА 1 ден.

ПЕРЕМОГА УВІНЧУЄ НАШУ БОРОТЬБУ

Жел 1766

Промова Фюрера, виголошена 30 вересня 1942 року
(продовження)

Тепер ідеться головним чином про зайняття самого Сталінграда, яке буде завершено і тим самим цей заслон на Волзі поглиблений і зміцнений. Вони можуть бути певні, що ніхто з нас з цього місця більше не зрушить. (Бурхливі оплески на кілька хвилин заповнюють Спортпалац).

Щодо дальших намірів, то ви зрозумієте, що я не говорю про них тому, що це стосується цілей, які в даний час переслідуються. Про це замість мене говорить містер Черчіль. Але

настане момент, коли ці дальші цілі будуть з цілковитою ясністю показані німецькій нації.

Я тільки можу вам сказати, що, природно, нашим дальшим завданням була організація тих велетенських просторів, які ми зайняли. Йшлося не тільки про те, щоб так чи інакше пройти стільки-то стільки тисяч кілометрів, але про те, щоб цей величезний простір зробити придатним для прогодування нашого народу, забезпечення нас сировиною і в дальшому прогодування всієї Європи.

мо також і сільське господарство. Це не так легко, бо тут ідеться не тільки про те, щоб долати і зібрати врожай, але щоб додати його також споживачеві, тобто щоб ці продукти перевезти через безкопечну відстань до залізниць, де їх можна було б повантажити. Нарешті, ми повинні частину цього господарства взагалі перебудувати, тисячі тракторів, які пошкоджені або вивезені, повинні відновити або замінити, або замінити їх іншими з собаками, і я можу вам тільки сказати:

Те, що ми тут зробили, взагалі нечувано. В той час, як попереду фронт б'ється, ті ж солдати на кілька кілометрів позаду працюють серпом і косою, обробляють знов лани, а за ними приходить знов видобувачі шати наших сільськогосподарських організацій. Вони знімають опле-

точно діємо згідно з наміченими строками, як в певний день готовий буває той чи той завод, і в який то місяць вмикається струм, і на призначений строк видобувається стільки-то тонн вугілля. Нам уже не треба підвозити вугілля з Німеччини на Схід, але ми навіть там створюємо наші власні промислові бази (громові оплески на протязі кількох хвилин відповідають на слова Фюрера), то ви тоді зрозумієте, що навіть в той час, коли здається, що нічого не відбувається, робляться нечувані справи. (Знов спалахують бурхливі оплески).

До цього додається ще звільнення населення від гніту більшовицької влади, яка в духовному відношенні ще і сьогодні тримає там мільйони людей в смутку і навіть страху, про який у Німеччині і в інших країнах насправді чужаки не можуть уявити. Це стосу-

датові в руки.

У всьому вони нас далеко перевищили. Вони перевищили нас в своїх незрівнянних генералах, вони перевищили нас в мужності своїх окремих солдатів. Кожний англієць без труднощів справляється з трьома німцями. (Велике пожавлення). Але великі герої цієї війни, які увійдуть в історію, знаходяться на нашій стороні. (Знов вибух оплесків). І історія всім цим тільки віддасть належне справедливості і істині.

Дальший розвиток нашого союзу

З нашого боку ще додається дальший розвиток нашого союзу, спільна робота з нашими союзниками на чолі з нашим найстаршим союзником — Італією. (Шумні оплески). Ми б'ємося разом не тільки на одному фронті, але на цілому ряді фронтів. Це стосу-

Небувале в історії

Насамперед треба було привести в порядок шляхи постачання. Англіїці в цій області також проробили багато, наприклад, побудували дорогу з Єгипта до Тобрука, яка нам тепер ви-

возу. Цього, звичайно, не можуть зміркувати люди, не займані в воєнному відношенні. Але тому вони не мають ніяких успіхів. Однак всі ті, хто має якіне-

Сторінка газети «Бориспільські вісті»

...німцями Франції та голландії, німецькі винищувачі без втрат зі свого боку збили 5 ворожих літаків.

Під час дев'ятих турбулентних палючих поодиноких британських літаків на Північну та Північно-Західно-Німеччину виникли певні жертви серед населення. Над Північчю та Балтійським морем вночі збито 3 британських літаки.

Протягом минулої ночі німецькі бомбардувальники успішно атакували одне важливе портове місто північносхідної Англії.

Наші завдання

Німецька армія, напославши шквального удару більшовицьким ордам, остаточно звільнила нашу землю. Більшовицька армія, деморалізована, майже обезброєна, не маючи змоги чинити будь-якого серйозного опору, атаквала на схід. Атаками німецьких військ був форсований Дон. А тепер ведуться успішні наступальні операції на Кавказі. Москва втрачає місто Сталінград—величезний індустріальний центр.

На звільненій землі всюди закипіла творча робота, населення активно взялося до справи відбудови. З 1 вересня 1942р. за наказом Фюрера А. Гітлера, брїя приєдналася до генерального управління в справах переходу через

Вже 30 серпня в урочистій обстановці у м. Борисполі Гебітскомісар прийняв до своєї влади три райони: Бориспільський, Впше-Дубечанський та Броварський. По-містечковому керуючи господарськими питаннями, Гебітскомісар та його найближчі співпрацівники багато уваги приділяють також нашій газеті, яка тепер являється газетою цілої округи.

Наша газета повинна бути на високому рівні, бути важливою ланкою в пропаганді величезних ідей творення нової Європи. Газета має широко висвітлювати господарські та культурні питання, які так уміло та успішно розв'язуються сьогодні, коли цивільна влада перейшла до рук Гебітскомісара.

На наших очах відбуваються великі історичні події, які згодом будуть виспані золотими літерами до нашої історії. Працюючі

до культурних сил тих районів, які оне тепер будуть охоплюватись нашою газетою.

До праці, до виконання важкої праці за творення великої справи, за яку бореться німецький народ на чолі з Фюрером Адольфом Гітлером!

РАДІСТЬ ХЛІБОРОБІВ

Селяни з повітків Галаурів одержали також земські паці. Передчасна аска на земю представниками німецької влади проходила в історично урочистій обстановці.

Хлібороби вітаючи мудре запровадження земельного закону, обіцяють ще краще працювати.

З меншими захопленнями вітали запровадження земельного закону також селяни в Олександрівці. Тут теж німецька влада розподілила селянам землю.

Треба зауважити, що хлібороби цих двох сел добре працювали на полі і домоглися чималих успіхів.

Отже праця на землю можуть мати лише краці. За це право треба боротися селянам інших сіл.

докладу Гебітсландвірта.

Кожний староста з приводу цього може подати свої пропозиції.

Сільськогосподарські роботи, які виконуються окремими мешканцями, не повинні страждати від участі в змаганні. Хто свої сільськогосподарські роботи не виконає, той притягатиметься до відповідальності і при розподілі пагород не буде прийматися до уваги.

Я закликаю всіх громадян округи прийняти участь у цих заходах, відаючи сили селя та м. Борисполя для власного щастя.

Покажіть, що ви маєте бажання не з більшою енергією подолати речитки большевицького господарювання.

Доведіть, що і ви здатні власними силами домогтися добробуту і показати красу української країни, якої пона засадує.

Від мешканців м. Борисполя я чекаю, що вони зважачи добродушному упорядкуванню зроблять своє місце справжнім озером життя.

Змагання по облагородженню починається з цього часу і продовжуватиметься до кінця року.

Гебітскомісар Доктор ЕДЕЛЬМАН
Державний Радник.

УВАГА!

РОЗПОРЯДЖЕННЯ про проведення охоти

Проведення охоти на дичину всіх гатунків і видів заборонено (при чому байдуже, де буде провадитись охота: на околицях, в лісах, на озерах або річках). Виняток буде допускатись лише в особливих випадках, передбачених окремим дозволом.

Українському населенню буде ще раз про це сповіщено.

Порушення цієї заборони буде каратись штрафом або ув'язненням та конфіскацією огнестрільної зброї. Коли ж час здавання зброї минув, тоді винні будуть віддаватись смертній карі.

Гебітскомісар Доктор Едельман.

Словачеський.

Дружарка редакції «Бориспільські вісті»—Центральна вулиця ч. 87.

**Оголошення, накази, відозви, розпорядження,
розміщені на сторінках газети «Українське життя»**

Відозва

Українці Бориспільського району!

Районова Управа закликає Вас до приватної ініціативи в усіх галузях нашого районного господарства. Відкривайте приватні заводи, фабрики, майстерні, їдальні, крамниці, сголярні і таке інше. За патентами на вищезгадані підприємства звертайтеся до Фінансового Відділу Районової Управи.

21 жовтня 1941 р. Заступник голови Районової Управи
(ІВАН ЛОГВИН)

Оголошення

Пошивна майстерня при Бориспільському районному управлінні приймає замовлення для пошиву одягу: чоловічого, жіночого та дитячого з матеріалу замовців. Замовлення приймаються в майстерні, Центральна вулиця, будинок 11.

21 жовтня 1941 р. Дирекція.

Розпорядження

Всі громадяни та організації містечка Борисполя та всього Бориспільського району в обов'язковому порядку мусять зареєструвати всі друкарські машинки в Українській Управі. Після ресстрації можна взяти довільне право користування друкарськими машинками в Управі. Хто не зареєструє друкарських машинок до 1 листопада 1941 р. машинки будуть конфісковані. Всі машинки, які не будуть використані громадянами чи установами, мусять бути здані до Укранської Управи.

23 жовтня 1941 р. Голова Української Управи Магеровський.

Розпорядження

Вийшов перший номер нашої Української газети «Українське життя». З метою, щоб слово нашої української газети дійшло до широких мас населення району, Українській Управі по всіх селах району та містечку Борисполі на людному місці організувати вітрини під заголовком «Газета Українське життя». Кожен номер районної газети повинен послідовно вивішуватися у вітрині. За організацію вітрини в м.Борисполі відповідає редактор газети п.Заводнюк, а селах — старости. Контроль організації вітрин по ходу висвітлення щоденного матеріалу Українська Управа покладає на пана Заводнюка.

Голова Української Управи Бориспільського району Магеровський.
23X.41 р.

Наказ

Усіх голубів у місті та примській смузі треба негайно знищити. Хто після 26 жовтня триматиме ще голубів, той буде розстріляний як саботажник.

ЕБЕРГАРД, комендант міста

Об'ява

Відділ пропаганди при Українській Управі має на меті зібрати всі матеріали про історію м. Борисполя за часів панування жидо - більшовицької влади на Україні. Просьба до всіх українців надсилать ці матеріали на адресу: Центральна вулиця, б.87. Відділ пропаганди Бориспільської управи.

Оголошення

Бориспільське бюро допомоги військовополоненим із суспільного забезпечення проводить облік всіх інвалідів, пенсіонерів, безпритульних дітей, а також облік всього населення м. Борисполя, що вкрай вимагає матеріальної допомоги. Бюро допомоги просить громадян з'являтися для

обліку. Облік проводиться в канцелярії бюро, вулиця Центральна, будинок
бувшого ССТ з 9 ранку до 1 години дня і з 3 години до 5 години дня.

26 жовтня 1941 р. Бюро допомоги.

Застерега

Відступаючи большевики нищили, розбивали, грабували все на своєму
шляху. Залишених большевицьких агентів можуть використовувати для своїх
згубних цілей. Тому застерігаємо населення бути обережними з різними
напоями, які не зустрічаються в нашій торгівлі. 14 листопада 1941 року
робітники бані м.Борисполя Яцюта М.Ф., Гамза О., Прожейко М., Яцюта В.,
Жук І. та Брова М. дістали десь спирту. Цей спирт був затравлений. Вони
випили його і всі померли.

17 листопада 1941 р.

Наказ

Наказую всьому населенню містечка Борисполя проводити затемнення.
Населенню Бориспільського району в останній раз наказую негайно знести
зброю до місцевої комендатури в Борисполі. Всі, що будуть порушувати
правила світломаскування або не здадуть зброю, будуть розстріляні.

4 грудня 1941 р. Місцевий комендант

Оголошення

Старинському Земському Господарству потрібні на роботу:

1. Керуючі філій
2. Помічники керуючих філій
3. Ветеринарний фельдшер
4. Бухгалтері
5. Ковалі

Про умови роботи та оплати довідатись в Земгосподарстві.

Звертатись на адресу: с.Старе Бориспільського району (Цукрозавод).
директор Земгосподарства ТКАЧЕНКО.

НАКАЗ 1

По Бориспільській Міській Управі від 5 січня 1942 р.

Встановлено, що окремі керівники установ, організацій, а також приватні власники будівель самочинно розбирають будівлі без відома Міської Управи, а тому,

НАКАЗУЮ:

Всім керівникам установ, організацій та приватним власникам будівель припинити самочинне розбирання будівель.

При потребі розібрати будь-яку будівлю необхідно брати письмовий дозвіл від Міської Управи.

Винуватців в порушенні цього наказу буде притягнуто до суворо відповідальності.

Голова Міської Управи ЯЦЮТА

НАКАЗ 2

По Бориспільській Міській Управі від 9-го січня 1942 р.

В останній час деякі громадяни м. Борисполя ухиляються від виконання громадських обов'язків або виконують їх не сумлінно, тобто з'являються з запізненням, а тому

НАКАЗУЮ:

Громадян, які по наряду соцьких будуть з'являтись з запізненням, штрафувати в 50-100 крб.

Громадян, які по наряду соцьких зовсім не виходитимуть, або не виїжджатимуть у призначені місця без поважних причин, штрафувати в 500 крб.

13 січня 1942 р. Голова Міської Управи ЯЦЮТА

Оголошення

Районний фінансовий Відділ Української Районової Управи доводить до відому всіх громадян Бориспільського району, які мають самостійні прибутки від кустарних промислів, від здачі в найом приміщень тощо, про те, що вони зобов'язані самі нарахувати дохідовий податок з прибутку, одержаного за минулий місяць та здавати до Сільськогосподарського Банку не пізніше, як до 5 числа наступного місяця.

Перше начислення дохідового податку вирахувати з прибутку за грудень місяць 1941 року. Для вирахування дохідового податку слід користуватися тимчасовими тарифами, що вміщені в газеті «Нове Українське Слово» за 14. XII. 1941 р. та за 3/1. 1942 року.

Крім цього, доводиться до відому всіх громадян Бориспільського району, які займаються будь-якими кустарними промислами, про те, що вони повинні взяти дозволи на право зайняття промислом в Бориспільському Райфінвідділі, згідно постанови Української Районової Управи Від 18/X 1941 р., яка залишається чинною і на 1942 рік.

Всі громадяни, які будуть ухилятися від уплати дохідового податку або не візьмуть дозволів на право зайняття промислом — будуть оштрафовані згідно постанови.

Райфінвідділ

ОБ 'ЯВА

Бориспільський радіо - вузол з дозволу Військової Комендатури та Районової Управи устатковує радіо-точки на квартирах цивільного населення. Платня: за устаткування — 50 крб., за слухання 30 крб. за квартал. За самовільне включення радіо громадяни будуть каратися за законами військового часу.

Керівник районного Відділу зв'язку ЯРМАК

ОБ 'ЯВА

Бориспільська бібліотека (яка знаходиться в приміщенні Редакції) прохає всіх громадян, які взяли книжки в бібліотеці, здати такі до 14/1 - 42 року.

Не виконання цього потягне за собою матеріальне стягнення в 5-кратній вартості кожно взятої книжки. Бібліотека працює в понеділок, середу і п'ятницю з 10 до 17 год. Із січня 1942р.

ОГОЛОШЕННЯ

Відділу Фінансів Бориспільсько Районово Управи

1. Всі особи, зокрема особи вільних професій. Кустарі, ремісники, візники, крамарі і промисловці, які мають прибутки від здачі в найми будівель, кімнат, кутків і т.і., мусять подати до 10 лютого 1942 року інспекторам податків декларації про прибутки, одержані в грудні 1941 року, якщо розмір перевищує 150 крб.
2. Бланки декларацій платника повинні одержати в інспектора податків.
3. За неподання, або несвоєчасне подання декларацій, винні будуть штрафуватись в розмірі до 200 крб.

ВІДДІЛ ФІНАНСІВ

ПОСТАНОВА ч.36

Бориспільської Української Районової Управи від 14 березня 1942 року

Про запровадження держмита та місцевого збору на терені Бориспільського району.

- 1) Встановити разовий збір з громадян за торгівлю на ринках:
 - а) за продаж на базарі великої рогатої худоби за одну голову 8 крб.
 - б) за продаж на базарі дрібної худоби за одну голову 4 крб
 - в) за продаж на базарі продукції з воза і автомашини 8 крб
 - г) за продаж на базарі продукції з лотків і корзин 1 крб
- 2) Плата за зважування продуктів:

- а) за зважування на настільній вазі за 1 кг 0,50
- б) за зважування на десятигнній вазі за одне зважування 1.00
- в) за зважування на вазівій вазі 2.00
- г) за прокат настільної ваги за день 3.00 З .Оплата держмита:
- а) за реєстрацію народження 10.00
- б) за реєстрацію шлюбy 100. 00
- в) за видачу різних довідок старостатами 3. 00
- г) за виконання нотаріальних дій старостатом, за продаж та купчу нерухомого майна, від вартості проданого, купленого майна 5%
- д) податок з спадщини та дарування при цінності майна від 3000 крб. до 10000 карбованців 3%

З вартості майна понад 10000 крб 5% Запровадження цієї постанови покласти на старостати сіл.

За невиконання цієї постанови та контроль покладається на Районний Фінансовий Відділ.

Чинність цієї постанови з 14 березня 1942 року

Голова Украшської Районської Управи ЯЦЮТА

ПРИЙМАЄМО ЗАМОВЛЕННЯ

В дитячій колоні ім. Нанесена розпочали роботу майстерні: слюсарно — жерстяна, кравецька, шевська та майстерня художнього вишивання. Від населення приймаються замовлення на виготовлення та ремонт жерстяних речей, ремонт різних речей, машин, механізмів та сільськогосподарського знаряддя, шиття нового та лагодження старого взуття і одягу, вишивання сорочок, блузок, рушників, килимів, тощо з матеріалів замовника. В майстернях працюють кваліфіковані майстри. Дирекція колонії.

ПОСТАНОВА

Бориспільської Української Районової Управи від 1 квітня 1942 року
На підставі тимчасового розпорядження Райхкомісара Украни від 27/1 - 1942 року. Запровадити на території Бориспільського району податок на собак.

1. До сплати податку на собак притягаються всі громадяни, що мають собак, за винятком німецьких громадян (Райхсдейче).

2. Встановити ставку податку на рік за кожну першу собаку 150 крб., на другу і більше 300 крб.

3. Якщо собака загине в першій половині календарного року, або в той час буде вбитий, податок знижується до половини річного податку.

Власники собак, які утримують собак за розпорядженням німецької влади на службовій підставі, від сплати цього податку звільняються. Встановити термін сплати податку до 15.Iy-1941 року 50% від суми податку, до 15. X. — 42 року 50%

Податок належить сплачувати на селі до сільських управ, а в м. Борисполі до кася Фінансового Відділу.

Запровадження цієї постанови в життя покладається на Районовий Фінансовий Відділ.

Голова Укранської Районової Управи ЯЦЮТА

ЇДЬТЕ ПРАЦЮВАТИ ДО ПРЕКРАСНОЇ НІМЕЧЧИНИ!

В Німеччині Ви одержите певну заробітну плату і матеріальне забезпечення нарівні з німецькими робітниками. Члени вашої родини одержуватимуть пайок,

Коли Ви повернетесь на Укрїну в кращі часи, то ваші знання і уміння, набуті в Німеччині, найкультурнішій країні в світі, допоможуть Вам і вашій батьківщині. Десятки тисяч українців уже працюють у Німеччині і закликають вас наслідувати їхній приклад.

Чоловіки і жінки! З'являйтесь негайно до вербувальної комісії (Центральна вулиця, приміщення був. клубу).

Поспішайте з оформленням своїх справ відносно виїзду. 12 травня 1942 р.

